

испроводихъ жени тѣ отъ тука.“ Той наченѣлъ да ходи назадъ и напредъ и послѣ легнѣлъ. Отрова та наченѣла вече да дѣйствиува, крака та му истивали, уталожвали са сичкитѣ му членове. Въ печално безмолвіе, окръжавали Сократа ученицы тѣ му. Тутакси той открилъ очи тѣ си и проговорилъ: „Азъ оздравѣхъ, принесете петелъ въ жертва на Ескулапа.“ И съ тѣзи думы той са свършилъ.

Тѣй умрѣлъ безвинно Сократъ въ 399 год. до Р. Х. Слѣдъ смъртъ та му Аѳиняны тѣ са свѣстили за неправедливостъ та си и са раскаяли. Но раскаянье то имъ дошло много късно. *ГГГ*

V. ПЕРИКЛЪ И АЛКИВІАДЪ.

1.

Съ имена та на Перикла и Алкивиада е тѣсно свързано поменуванье то за цвѣтуще то състояніе и за паданье то на Аѳинска та республика, за величїе то и сила та, за загуба та и издѣхванье то на Гръцка та свобода.

Периклъ.

Периклъ былъ единъ отъ най голѣмы тѣ ораторы и господаретвенны хора, които сѣ съществували въ което и да-е време на земя та. Той говорялъ, — тѣй расказвали Аѳиняны тѣ, — като че на езика му грѣмъ грѣмѣлъ, като че съ неговы тѣ уста говоряла сама та богиня на слово то. Какво то и да съвѣтовалъ той народа, все са испълняло; свирѣпа та ярость на народа не докарвала вредъ на тогози, когото той защитявалъ, негово то слово утишавало вълненіе то. Веднѣжъ той говорялъ надгробна рѣчь въ честь на паднѣлытѣ въ боя Аѳиняны и тѣзи рѣчь до толкозъ са понравила, до толкозъ увлѣкла сички тѣ, щото когато Периклъ слѣзълъ отъ каедрата та, жени тѣ стремително го обгърнѣли, и, като го обвили